

Иск, предявен на 4 декември 2008 г. — Комисия на Европейските общности/Република Полша

(Дело C-545/08)

(2009/C 82/18)

Език на производството: полски

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: A. Nijenhuis и K. Mojsowicz)

Ответник: Република Полша

Искания на ищеца

- да се установи, че като регулира тарифите на дребно за услугите по предоставяне на ширококолов достъп без преди това да направи анализ на пазара, Република Полша не е изпълнила задълженията си по членове 16 и 17 от Директива 2002/22/ЕО ⁽¹⁾ във връзка с членове 16 и 27 от Директива 2002/21/ЕО ⁽²⁾
- да се осъди Република Полша да заплати съдебните разходи.

Правни основания и основни доводи

Според ищеца Република Полша не е изпълнила задълженията си по членове 16 и 17 от Директива 2002/22/ЕО във връзка с членове 16 и 27 от Директива 2002/21/ЕО, тъй като е регулирала тарифите на дребно за услугите по предоставяне на ширококолов достъп без преди това да направи анализ на пазара.

Първо, задълженията, които председателят на Urząd Komunikacji Elektronicznej е наложил на Telekomunikacja Polska две години след влизането в сила в Полша на съответните общностни разпоредби, а именно, изискването предприятията да представят на националната регулаторна власт тарифите на дребно за услугите по предоставяне на ширококолов достъп с оглед получаване на разрешение, както и изискването тарифите да се определят въз основа на разходите за предоставяне на услугите, представлявали нови задължения, а не запазване в сила на съществуващи задължения.

Второ, задълженията за регулиране, свързани с тарифите на дребно за услугите по предоставяне на ширококолов достъп, наложени от председателя на Urząd Komunikacji Elektronicznej на Telekomunikacja Polska, според Комисията не могат да се разглеждат като преходни мерки по смисъла на член 27 от Рамковата директива, тъй като член 17 от Директива 98/10/ЕО, посочен в член 27, се отнася само за тарифите, приложими по отношение на използването на фиксирани обществени телефонни мрежи и услуги.

⁽¹⁾ Директива 2002/22/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година от 7 март 2002 година относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните съобщителни мрежи и услуги (Директива за универсалната услуга) (ОВ L 108, стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195).

⁽²⁾ Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) (ОВ L 108, стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 213).

Жалба, подадена на 9 февруари 2009 г. от Deepak Rajani (Dear!Net Online) срещу Решение, постановено от Първоинстанционния съд (осми състав) на 26 ноември 2008 г. по дело Deepak Rajani (Dear!Net Online)/Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни), T-100/06

(Дело C-559/08 P)

(2009/C 82/19)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Deepak Rajani (Dear!Net Online) (представител: A. Kockläuner, Rechtsanwalt)

Други страни в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни), Artoz-Papier AG

Искания на жалбоподателя

- Да бъде отменено изцяло Решението на Първоинстанционния съд от 26 ноември 2008 г. по дело T-100/06.
- Да бъде осъдена СХВП да заплати съдебните разходи в производството пред Съда.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят сочи, че обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено на следните основания:

- При отхвърляне на първото правно основание Първоинстанционният съд възприел неправилно тълкуване на член 43, параграфи 2 и 3 от Регламента относно марката на Общността (РОМО) във връзка с член 4, алинея 1 от Мадридската спогодба,
- при отхвърляне на първото правно основание Първоинстанционният съд нарушил член 6 от Договора за Европейския съюз (консолидиран текст), както и член 6 във връзка с член 14 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ),
- при отхвърляне на първото правно основание Първоинстанционният съд нарушил член 10 от Директива 89/104 (ЕО) ⁽¹⁾ във връзка с член 1 от Директива 89/104 (ЕО),
- при отхвърляне на второто правно основание Първоинстанционният съд нарушил член 79 РОМО, като не взел предвид, че възразяващата страна действала недобросъвестно,
- при отхвърляне на второто правно основание Първоинстанционният съд неправилно приел, че разглежданите марки са обърквашо подобни, като по този начин нарушил член 8, параграф 1, буква б) РОМО,
- при отхвърляне на второто правно основание Първоинстанционният съд нарушил член 135, параграф 4 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, като не взел предвид подкрепящите доказателства като приложения към висшия пред него иск,

- при отхвърляне на второто правно основание Първоинстанционният съд нарушил членове 49 и 50 във връзка с член 220 от Договора за Европейския съюз (консолидиран текст),
- при отхвърляне на второто правно основание Първоинстанционният съд не взел предвид злоупотребата с власт от страна на СХВП.

(¹) Първа директива на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно марките (ОВ L 40, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92).

Преюдициално запитване, отправено от Hof van Beroep te Gent (Белгия) на 8 януари 2009 г. — Erotic Center BVBA/Белгийската държава

(Дело C-3/09)

(2009/C 82/20)

Език на производството: Запитваща юрисдикция

нидерландски

Hof van Beroep te Gent

Страни в главното производство

Жалбоподател: Erotic Center BVBA

Ответник: Белгийската държава

Преюдициални въпроси

Трябва ли cabina, която представлява помещение с възможност за затваряне, в което само един човек може да се настани и срещу заплащане да гледа филми на телевизионен екран, като сам пуска филма с поставянето на монета, има възможност да избира между различни филми и за времето, за което е платил, може непрекъснато да променя изборния проектиран филм, да се смята за „кино“ по смисъла на категория 7 от приложение 3 към Шеста директива 77/388/ЕИО (¹) на Съвета от 17 май 1977 година (понастоящем точка 7 от приложение III към Директива 2006/112/ЕО (²) на Съвета от 28 ноември 2006 година)?

(¹) Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година за хармонизиране на законодателството на държавите-членки във връзка с данъците върху оборота — обща система на данък върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1).

(²) Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

Жалба, подадена на 8 януари 2009 г. от Gerasimos Potamianos срещу решението, постановено от Първоинстанционния съд (седми състав) на 15 октомври 2008 г. по дело T-160/04, Potamianos/Комисия

(Дело C-4/09 P)

(2009/C 82/21)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Gerasimos Potamianos (представители: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis и E. Marchal, avocats)

Друга страна в производството: Комисия на Европейските общности

Искания на жалбоподателя

- да се отмени изцяло решението на Първоинстанционния съд (седми състав), постановено на 15 октомври 2008 г. по дело T-160/04, (Potamianos/Комисия), с което Първоинстанционният съд отхвърля всички искания от жалбата от 26 април 2004 г., подадена срещу решението на органа, оправомощен да сключва договори (ООСД), да не продължи договора на жалбоподателя като срочно нает служител,
- да се отмени решението на ООСД за неподновяване на договора на жалбоподателя като срочно нает служител;
- да се осъди ответника да заплати съдебните разноски, направени в производствата пред двете съдебни инстанции

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят формулира четири твърдения за нарушение.

Съгласно първото твърдение за нарушение тълкуването на Първоинстанционния съд, че неподновяването на договора му като срочно нает служител се основава на причини, свързани с интереса на службата, било неправилно. Всъщност ръководителите на жалбоподателя многократно искали продължаване на неговия договор. Обективни, относими и съгласувани доказателства позволявали да се установи, че напротив, прилагането на правилото за ненадрупване, определящо на шест години максималната продължителност на срочно наемане на служител, представлявало единственото основание на разглежданото решение за неподновяване.

Като второ твърдение за нарушение жалбоподателят изтъква, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че не бил изготвил формуляр за кандидатстване за съответната длъжност, въпреки че своевременно бил поискал продължаване на своя договор и няколко пъти напомнял за искането си, дори след публикуването на обявлението за свободна длъжност.